

[Grethe Fenger Møller]

ikke. Jeg troede, at jeg måske kunne se, at ministerier er bedre end styrelser, men det er jo ikke tilfældet. Eller at de gamle ministerier måske er mere træge end de såkaldte nye. Det er heller ikke tilfældet. For et gammelt ministerium som Udenrigsministeriet har både i sin indholdsmæssige politik og i sin personalepolitik forsøgt at integrere ligestillingsarbejdet. Ganske vist har vi endnu ikke fået alle de kvindelige ambassadører, vi gerne vil have, men det kommer forhåbentlig. Justitsministeriet, som også er et meget stort, personaletungt område, har slet ikke gjort noget. Derfor synes jeg, at det er lidt vigtigt at finde ud af, hvad er det for nogle barrierer, man støder på, når man skal prøve på at komme videre.

Når man ser på, at det er svært på det statslige område, som jo egentlig er dér, hvor vi har lettest adgang i relation til Folketinget, kan det ikke andet end give grund til bekymring, at amter og kommuner, som vi jo ikke direkte kan lovgive om, fordi vi har noget, der hedder det kommunale selvstyre, også har vist sig meget træge – hvis jeg skal formulere mig positivt – i arbejdet for at fremme ligestilling. Det havde vi sidst en stor debat om i Folketinget i 1991, og den resulterede i, at den daværende statsminister bagefter skrev til amter og kommuner og bad dem om at gøre noget ved dette her.

Men det er jo ikke rigtig lykkedes i det omfang, som Folketingets flertal har ønsket, i hvert fald ikke på det statslige område. Jeg tror, det er vigtigt, som også andre har understreget i dag, at man i amter og kommuner, hvor så mange kvinder er beskæftiget, også satses på ligestilling og på handlingsplaner. Jeg tror, at når vi siger, at vi ønsker handlingsplaner, og at vi ønsker os måltal, så er det jo ikke, fordi vi dybt i vores sjæl, sådan har jeg det i hvert fald, ønsker at detailstyre hele vores samfund, men så er det vel, fordi vi erkender, at vi ikke rigtig tror på, at ligestillingen kommer automatisk, men tværtimod mener, at der må en eller anden motivation eller gulerod og indimellem lidt pisk til, for at man kan fremme de holdninger, som man mener er de rigtige, hvis vort demokrati skal være helt.

Jeg synes derfor, at der er en vigtig del af det arbejde, vi satte i gang sidst, som er lykkedes henholdsvis ikke lykkedes. Man skal selvfølgelig ikke skælde de institutioner ud, som har

gennemført handlingsplaner. Så virker det, som om vi er kede af, der ikke er for mange til stede i salen, eller som om præsten skælder dem, der er kommet i kirke, ud for, at der ikke er kommet flere.

Hvis man ser på indsatsområderne, viser det sig, at der sidst var tre indsatsområder, nemlig for det første opkvalificering af kontorfunktionærer, hvor det er gået godt, for det andet kvinder i ledende stillinger, hvor det er gået lidt frem, men jo ikke så meget, at man kan falde på halen af begejstring over det, heller ikke over tallene, som viser, at kvinderne typisk er gået frem i lønramme 35-stillinger, som er meget godt med lønmæssigt, men hvor man ofte ikke har noget ledelsesmæssigt ansvar.

Der er altså brug for, at man gør noget mere, og at man fortsætter med analyserne og med at fjerne de barrierer, der nu engang er. Nogle siger så, at når der ikke er flere kvindelige ledere, så er det, fordi kvinder ikke ønsker sig at blive ledere, og at vi da ikke skal tvinge kvinder til at blive ledere. Nej, det skal vi ikke, men vi skal prøve at finde ud af, hvad det er for nogle barrierer, om det er fravalg fra kvindernes side eller der er tale om udelukkelse af kvinder, og hvordan kulturen er. Så jeg tror, det er vigtigt, at vi fortsætter arbejdet på dette område.

Når jeg ser på det tredje indsatsområde, som er sammenhængen mellem arbejdsliv og familieliv, må jeg sige, at dér er det måske ikke gået så meget frem, som vi kunne ønske os. Det er rigtigt – og det jeg tror også kan have en værdi på længere sigt – at det inden for det statslige område er et spørgsmål om fuld løn under barsel. Det kan i hvert fald betyde, at man så ikke kan sige, at det er af økonomiske grunde, at faderen ikke kan tage orlov; men der er i hvert fald stadig væk brug for, at vi arbejder på i praksis at gøre det mere attraktivt for mænd at benytte sig af disse ordninger. Jeg tror, mange fædre gerne ville benytte sig af disse ordninger. Det er måske også et spørgsmål om, hvornår kulturen ændrer sig, sådan at mænd kan gøre det uden måske at blive ugleset for det, og sådan at deres arbejdsgivere også synes, det er o.k.

Det er nogle af områderne, som jeg synes man må fortsætte med, og man må som sagt også udbygge det med amterne og kommunerne. Hvis man ser på, hvordan et andet område,